

VINCENY

OBČASNÍK STUDENTŮ GYMNÁZIA V. MAKOVSKÉHO

1. ČÍSLO VI. ROČNÍK

24. LISTOPADU 2010

Úvodník

Druhý měsíc nového školního roku, během kterého už jsme se snad téměř všichni stihli trochu rozkoukat a vrátit se zpátky do každodenní školní driny, je za námi a i my jsme se tedy dali do práce a připravili pro vás první číslo již šestého ročníku našeho školního časopisu, v kterém narazíte na témata týkající se předprázdninových,

prázdninových a poprázdninových aktivit nás všech. Představíme vám i některé nováčky naší školy, připomeneme vám nedávné události a nabídneme vám i pár zajímavých rozhovorů. Doufáme, že se vám bude letošní Vincent líbit a budete nás v naší práci podporovat. My se na oplátku budeme snažit vám naším školním časopisem zpříjemňovat dlouhé chvíle v letošním školním roce.

*Kristýna Badalíková,
šéfredaktorka, 7.A*

Jak jsme maturovali nanečisto

V pondělí 11. října to všechno vypuklo. Dlouho očekávané generálky nových státních maturit dorazily i na naši školu. Já osobně měl to štěstí (nebo tu smůlu?), že jsem se mohl účastnit.

První den nás čekala maturita z českého jazyka. Naše třída (4.B) se nějaké nové maturity nezalekla a jako jeden muž si zvolila vyšší úroveň.

Zkouška začala didaktickým testem, který spíše než test z mluvnice a literatury připomínal SCIO testy, a my rázem zjistili, že to, co probíráme několik let, nemá v podstatě v této části využití. Druhou částí českého jazyka byla slohová práce, kde se mohl každý projevit. Obdrželi jsme deset témat různých žánrů od jednoduchého vyprávění přes polemiku, kritiku, reportáž či fejeton. Mohlo by se zdát, že nebyl žádný problém napsat slohovou práci, která byla oproti minulým rokům kratší. Bylo zde však velmi přísné hodnocení. Stačilo jen trochu odbočit od tématu nebo si nepovšimnout drobného detailu v zadání, a hned byla slohová práce neklasifikována. Tato druhá část trvala devadesát minut.

Jako další probíhala zkouška z anglického jazyka, které jsem se neúčastnil. Na mne čekal druhý den písemný projev z jazyka německého. Zvolil jsem si opět vyšší úroveň, která se skládala, stejně jako čeština, ze dvou částí. V první části byl psaný projev, který obsahoval dvě slohové

práce, jednu delší (250 slov) a jednu kratší (120 slov). Byl jsem rád, že jsem mohl mít po ruce slovník, protože bez něj bych asi nepřeložil ani zadání a nevěděl tak, o čem mám psát. Na tuto zkoušku bylo stejně jako v českém jazyce devadesát minut času.

Ve středu následovala druhá část z německého jazyka. Tato část se skládala z poslechu a didaktického testu, který obsahoval i porozumění čtenému textu. Díky této části jsem pochopil, proč je to vyšší úroveň obtížnější.

Jsem rád, že jsem si mohl zkusit maturitu nanečisto, a myslím si, že bylo dobré dát si vyšší úroveň, protože teď mohu být v klidu, že nižší úroveň zvládnou také. A také vím, v čem mám ještě mezery a na co se mám zaměřit.

Jen jedna věc mne dost překvapila, i když se nejedná přímo o samotné maturity, ale má to s nimi dost společného. Byla to „aféra“ kolem studovny, kterou někdo rozházel, a začaly se rojit myšlenky, že to určitě udělali maturanti, protože měli vztek na nové maturity. Nevěřil jsem vlastním uším. Nevím, co bychom z toho měli. Jestli třeba kvůli tomu, že skupina maturantů na jedné škole rozháze židle ve studovně, zruší novou maturitu? No nevím, ale moc logické mi to nepříjde.

Láďa Nurvář, 4.B

Absolutně zharmonizování

První den

Pochodem v chod, přímým krokem do Zubří. Zas tak přímým vlastně ani moc ne, jelikož p. Kadlecová již měla naplánovanou vlastní trasu, a tak třídy 1.B a 1.C kráčely přes Pohledec. Noví žáci našeho gymnázia nejspíše pochodovali zharmonizovat se.

Když se nová třída poprvé uviděla se zářivým Zdendou, všem bylo hned jasné, že to nebudou jen tak obyčejné tři dny podobné vyletům ze základky.

Pár seznamovacích her, dlouho očekávaný oběd, chvilka oddychu a nakonec nástup, který holt mužská část kolektivu nestihla, a proto musela dělat cvičení s p. Vaněkem. Her je čím dál tím víc a obě třídy začínají být pomalu unavené, přece jen musí namáhat hlavu i tělo. Při hrách „Nejlepší brtník“, „Ovčák“ nebo „Věž z kostek“ jsme se opravdu pobavili, někteří si ublížili, jiní unavili, ale především se zharmonizovali.

A protože člověk potřebuje jíst, studenti odkráčeli na večeři, po které znovu museli namáhat svou hlavu. Hádanky s písmeny a čísla jim ale nedělaly problémy, nováčci dali hlavy dohromady a tím dali najevo, že už spolu jako třída splynuli.

Byli jsme již řádně unaveni, vyhlídky na měkké postele se však ještě ani zdaleka neblížily. Místo toho byla před námi noční hra. Někteří se do daného úkolu pustili s ver-

vou a posledními zbytky energie, jiné popoháněla myšlenka na odpočinek, a tak se všichni snažili zapamatovat si co nejvíce z textu na stromech.

V deset hodin se konečně všichni přezívši ubrali do postelí. Částečně zharmonizování a celkově vyřízení.

Druhý den

Brzké vstávání většinu z účastníků nemile překvapilo, ale výbomá snídaně je zase postavila na nohy a dodala jim energii. Dnes se, opět díky Zdendovi, třídy posunuly zase o kousek blíž k absolutnímu zharmonizování.

Třída si zvyká na pády, úrazy i úspěchy a učí se důvěře v ostatní.

Sportovci se oddělili a spustili nutný trénink na kánoích, ale jak přikázal p. Vaněk, na suchu. Běčko si zatím hrálo v lese a po chvíli došlo i na scénky, které se předváděly při večeři za doprovodu Zdendovy kytary. Pomalu se schylovalo k době spánku, a tak Zdenda poslal všechny do hajan, neboť se mu zdáli unavení, ale nebyli! Kdo to poznal? Noční kontrola.

Třetí den

Vlastně to byla jen taková malá formalita – snídaně a vyhodnocení. Akce se třídám zjevně líbila, protože nadšeně přikyvovaly. A tím chtěly vyjádřit i to, že jim akce pomohla k prvním krokům komunikace ve třídě a vytvoření dobrého a nezapomenutelného kolektivu.

Ivan Štrobl, 1.B

Nováčci na škole

Letošní rok nám na škole přibyla opět hromada nových tváří. Nastoupili k nám, aby vytvořili nové třídy – 1.A, 1.B a 1.C. Museli se otrhnout od staré školy, kamarádů, oblíbených učitelů... Jaké byly jejich pocity? My jsme vyzpovídali tři studenty 1.B – Káju Flekovou, Milana Fílu a Natálii Göttlerovou.

Proč jste se rozhodli jít na gymnázium?

K.: Na gymnázium jsem se rozhodla jít, protože ještě nejsem rozhodnutá, co budu dělat, a přišlo mi to zajímavé. Navíc tu najdu všechny předměty, přes které se časem rozhodnu, jakému oboru se budu věnovat.

M.: Asi jako většina z nás jsem nevěděl, jaké povolání by pro mne bylo to pravé, a proto jsem se sem rozhodl jít. Navíc je to všeobecná příprava na vysokou školu.

Ovlivnil někdo váš názor?

K.: Ne, rozhodla jsem se sama.

M.: Ovlivnili mě rodiče a kamarádi.

N.: Rozhodla jsem se sama a nic mě neovlivňovalo.

Co se vám na gymnáziu líbí a co byste změnili?

K.: Líbí se mi chemické laboratoře a jazykové učebny. Prostě všechno, nic bych neměnila.

M.: Pěkné jsou tělocvičny, posilovna, jídelna a také dobrá komunikace s učiteli. Určitě bych něco vylepšil, třeba naši třídu i třídy ostatní, ale spíš vzhledově než technicky.

N.: Líbí se mi exteriér školy a skříňky v šatnách. Zaujaly mě také exponáty v biologické laboratoři.

Jak vám zatím jde škola? Připadá vám obtížnost přiměřená?

K.: Vzhledem k tomu, že jsem na gymnáziu, tak mi obtížnost připadá přiměřená. Neříkám však už, že tomu odpovídají mé známky.

M.: Když se na to podívám z té druhé stránky, tak se mi zatím celkem daří, ale mohlo by to být ještě lepší, protože v některých předmětech toho máme fakt hodně a prostě to nemůžu stíhat. Myslím si, že bychom si zapamatovali učivo lépe, kdybychom si po určitém tématu napsali test místo poslouchání dlouhých projevů učitelů a za měsíc si na to vše napsali písemku.

N.: S učivem nemám ZATÍM žádné problémy.

Stýská se vám po základce? Třeba po některých učitelích?

K.: Ani ne, možná se mi stýská víc po budově než po lidech. Jedinou výjimku tvoří pan školník.

M.: Po základce? Určitě ano!

Nejen, že se mi stýská po té budově, ale hlavně po lidech, kteří se mnou chodili do třídy a se kterými jsem si užil hodně legrace. Někteří učitelé mi také dost chybí, protože jsem na ně byl zvyklý a byla s nimi sranda.

N.: Po bývalých spolužácích se mi nějak extra nestýská, jsem s nimi v kontaktu a mohu je kdykoliv vidět. Po některých učitelích se mi stýská, ale že by to bylo nějak moc, to ne.

Jak jste dokázali splynout s novým kolektivem? Bylo těžké se zařadit do nové třídy a školy vůbec?

K.: Těžké nebylo splynout, protože tady hodně lidí znám a pět spolužáků je z mé staré třídy.

M.: Řekl bych, že jsem do třídy zapadl dobře, ale ještě nevím, jak se to bude vyvíjet dál. Na gymnázium jsem nastoupil se čtyřmi spolužáky ze základní školy a později na školu přestoupila nová žákyně, kterou byla také spolužačka ze ZŠ.

N.: Na nový kolektiv jsem se těšila, změna byla příjemná. Seznamovací fázi jsme už prošli, teď jsme spíše v té „stmelovací“. Zatím se mi ve třídě líbí.

Když už jste po tom plus minus měsíci poznali, jaké to tu je, vybrali byste si jinou školu?

K.: Ne, tohle je suprová škola.

N.: Je fajn mít všeobecný přehled. Sice ještě nejsem vyhraněná a nevím, co bych chtěla dělat, ale možná jsem o nějaké střední škole s určitým zaměřením měla více popřemýšlet.

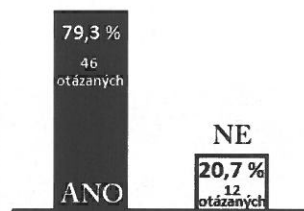
Ivan Štrobl, 1.B

Studentský parlament má nové vedení

Již v půlce září se sešel téměř celý Studentský parlament k zvolení nového vedení. Předchozí předseda, Jiří Trávníček ze 4.B, letos maturuje, a tak se funkce vzdal. Největší počet hlasů dostal Jakub Liška z 6.A, který ale předsednictví odmítl. Druhý největší počet hlasů dostala Petra Marshallová ze 7.A, která žezlo po Jirkovi s chutí přijala. Je to pro ni velká zodpovědnost, ale slíbila nám, že se bude snažit.

Kristýna Badalíková, 7.A

Chcete jiné zvonění?

A co na to profesoři?

Všichni souhlasili s tím, že si na zvonění zvykli.

Pan ředitel na to řekl: „To zvonění, co máme, je prý IN. Taky se mi nelíbilo, a proto jsem chtěl zvonění změnit, ale změna zvonění je finančně náročná a mohla by se uskutečnit nejlépe v příštím roce.“

Karolína Kronosová, 2.A

Kalendárium

Prosinec

21. 12. 2010 - pasování 1. ročníků
23. 12. 2010 - 2. 1. 2011 vánoční prázdniny

Leden

6. - 7. 1. 2011 - talentové zkoušky
18. 1. 2011 - uzavření klasifikace za 1. pololetí
20. 1. 2011 - klasifikační porada za 1. pololetí
31. 1. 2011 - Laťka gymnázia, pololetní vysvědčení

Seznam akcí v okolí Nového Města na Moravě

Horácká Galerie, NM

STUDIO ZVON

animační loutky

16. 9. 2010 - 2. 1. 2011

Penzion u Pasáčka, NM

písníkář Jaroslav Hutka

8. 12. 2010

Kulturní dům, Bystřice

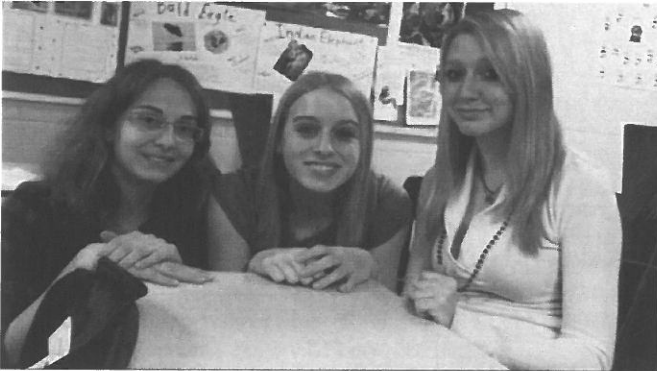
Jakub Smolík

15. 12. 2010

Karolína Kronosová, 2.A

Studentka 7.A na rok v Americe

Jistě vám je všem dobře známa rodina Marshallových, jejich mužská hlava rodiny pochází z Camdeny v Jižní Karolině, kam se minulý rok v srpnu vydala začít nový školní rok i dcera našeho amerického lektora Petra Marshallová. My jsme neváhali a vyzjistili podrobnosti o těch největších rozdílech mezi Amerikou a Českem, pocitech Peti i jejích rodičů.

Co Tě na první pohled „uhodilo do oka“, když jsi dorazila do Ameriky? Co Tě překvapilo, potěšilo, či naopak?

Nevím, jestli mě něco okamžitě doslova „uhodilo do oka“, neboť jsem přeci jenom z předchozích pobytů tak trochu tušila, co mě čeká, avšak stejně to byl nezvyk. Co je na první pohled patrné, je rozdíl mezi lidmi. Obecně se říká, že „jižané“ jsou mnohem více otevření a přátelštější, a já to mohu pouze potvrdit. Neznámí lidé se zdraví na ulicích, v obchodech a jsou vždy ochotní pomoci, což člověka může jenom potěšit. Naopak, co mi poněkud vadilo, byl fakt, že vše je příliš daleko na to, aby se mohlo někam dojet, proto tam nejsou stavěny chodníky a člověk musí být závislý na autě, což ubírá kousek svobody.

V čem bylo Tvé studium v Americe jiné než tady?

Studium ve Spojených státech je velmi odlišné a musím říci, že to je to, co mne nejvíce překvapilo. Střední školy tam nejsou děleny na školy s učebními obory nebo gymnázia. Všichni chodí do stejné školy, ale předměty jsou rozděleny na úrovně, takže pokud si někdo zvolí tzv. Honors a CP, předpokládá se, že plánuje jít na vysokou školu. Za rok se absolvuje 8 předmětů. Na každé pololetí spadají 4, kterými se studenti zabývají každý den po celý půlrok. V pololetí se předměty ukončí závěrečnou zkouškou a začíná se se zbývajícími

System je to zcela jiný a má své klady i zápory, někomu může vyhovovat možnost výběru předmětů, ale naopak vadit může jednotvárnost rozvrhu. Nesmím se zapomenout zmínit také o jiném způsobu výuky. V porovnání s Američany se my zcela jistě učíme mnohem více faktů, zatímco oni se učí teorii použít v praxi.

Jak probíhal Tvůj typický den v Jižní Karolině?

Můj typický den v Jižní Karolině se téměř nijak neliší od toho zde, v Česku. Ráno se do školy jezdí autem nebo školním autobusem. První hodina začíná v 7:55 třemi zvoněními. Vyučovací hodiny trvají 90 - 110 min a jsou odděleny 5minutovou přestávkou. Oběd je vždy ve stejnou dobu a trvá 20 minut. Škola končí každý den v 15:15 a poté studenti jedou domů nebo zůstávají ve škole na různé kluby, sdružení, ale i sporty.

Po dobu svého studia jsi bydlela u prarodičů. Jak jsi s nimi vycházela? Neměla jsi zpočátku problém s komunikací v jiném jazyce, než jsi byla doposud zvyklá?

Se svými prarodiči jsem vycházela velmi dobře a jsem jim vděčná za to, že to se mnou vydrželi a nechali mne u sebe. S komunikací s nimi jsem problém neměla, ovšem ve škole to mistry zpočátku bylo obtížné, ale zvykla jsem si a snad mi to něco i dalo.

Jak se na novou studentku z Česka tvářili spolužáci a učitelé? Věděli, kde ČR leží, popřípadě nějaké podrobnosti o naší zemi?

Spolužáci byli velmi přátelští a myslím, že mne přijali bez problému. Mnoho z nich nevědělo, kde Česká republika leží, nebo dokonce že existuje. Když už ČR znali, tak většinou stále pod Československem. Potkala jsem však i lidi, kteří měli předky z Česka a většinou se zajímali o podrobnosti a dění u nás.

Školní rok je dlouhá doba. Jistě Ti chyběli kamarádi, příbuzní i mnoho dalších známých. Stýskalo se Ti více ze začátku, než sis zvykla, nebo to pro Tebe byla na začátku spíše taková ovolená, zájezd a začala sis dlouhé odloučení od přátel uvědomovat až později?

Začátek pro mne byl těžký, a tak jsem samozřejmě více myslela na domov. Když začala škola, byla jsem více zaměstnaná, takže to nebylo tak hrozné, ale byly chvíle, kdy to nebylo lehké a já se již těšila domů.

Jaký byl školní ples? V čem byl jiný než běžné plesy u nás?

Plesy tak, jak je známe u nás, nejsou v Americe běžné. Výjimkou je školní ples neboli „prom“. Je to akce určená pouze pro poslední dva ročníky. V tento večer se studenti obléknou do plesových šatů a obleků a jdou tancovat. Rozhodně se zde však netančí klasické tance jako valčík nebo polka.

Kristýna Badalíková, 7.A

Kam jsme se podívali o prázdninách

aneb Kájin deník - Anglie, Bristol

Karolína Kronešová, 2.A

Je 11. července a my vyrážíme do Brna, kde nastoupíme na autobus Student agency a poté pojedeme do Prahy na letiště Ruzyně.

Já, můj bratr a kamarádka jsme plní očekávání, napnutí jako kšandy. Jednoduše řečeno - nemůžeme se dočkat příjezdu do Anglie. Byl to skupinový pobyt, takže jsme museli čekat na všechny, než dorazí, odevzdat kufry u přepážek a poté si jít užít třičtvrté hodiny nákupů v Duty Free obchodech. Uteklo to až příliš rychle. Koupili jsme si aspoň oběd v KFC a běželi ke vchodu do letadla. Stál tam zbytečný zástup lidí, kteří chtěli být na palubě letadla co nejdříve. Podle mě je to nesmysl,

stejně místa budou mít pořád stejná.

Nicméně po chvíli se dostalo i na nás a my spokojeně odesli „tunelem“ na palubu letadla ČSA. U vchodu byla letuška s umělým úsměvem. Řekla jsem si, že ji potěším a také vykouzlím až příliš široký úsměv na to, abych ji potěšila. Řekla: „Dobrý den!“. Já se zachovala slušně a odpověděla jí. Cesta trvala přibližně okolo dvou hodin. Mezitím jsem se seznámila s dvěma holkami z Prahy, o kterých jsem zjistila, že jedou s námi do Bristolu. Z letadla jsme vystoupili s dobrým pocitem, že neprší.

Vzali jsme si svoje kufry a šli čekat před letištěm v Londýně. Všem přijel minibus rychle, jenom nám se musel pozdržet o téměř celou hodinu.

Ale cesta stála za to. Bratr a kamarádka si hned zabrali 5místné sedadlo vzadu. Já si sedla sama, jelikož jsem zjistila, že se mi sandwich, který nám dali v letadle, vysypal do batohu. Vypotřebovala jsem přesně dva balíčky kapesníčků. Spokojená, s čistým batohem, jsem odesla za nimi dozadu. Vzala jsem foťák a hned zabírala dálnice a silnice, po kterých jsme jeli. Pak jsem se začala nudit, a tak jsem začala mávat na auta jedoucí za námi. Většinou jsem zahlédla vídný úsměv na rtech.

Dojeli jsme do školy, kde nás ubytovali. Byla jsem příjemně překvapena! Myslím, že se mi zablesklo v očích. Řekli nám, co a jak, a poté jsme šli na rozřazovací testy. Druhý

den mi dělalo problémy se orientovat v jednotlivých budovách. Trvalo mi to asi okolo půl hodiny, ale stejně jsem přišla hned jako druhá. Náš učitel se jmenoval Alan, který bydlel 5 let v České republice, a na druhou hodinu jsme měli Shan. Oba dva byli moc prima! Tak to šlo celý týden.

Odpoledne jsme měli 3 hodiny tělocviku, pokud se tomu dalo tak říkat. Mohli jste si v podstatě dělat, co chcete. Druhý týden jsme měli hodiny opačně. Dopoledne jsme měli tělocvik a pak hodiny. Učitele jsem měla Jamese a Lucildu. Lucilda byla „hippisačka“ a James

Pokračování na straně 4

Pokračování ze strany 3

byl Angličan bydlící ve Španělsku. Ale nejvíce jsem se stejně těšila na diskotéky a výlety, hlavně ty celodenní – zaprvé Glastonbury, začarované město, aslepoň z toho, co jsme viděli ve výlohách obchodů, zadruhé Bath, zářetí Oxford, začtvrté Stratford, rodné město Williama Shakespeara, na řece Avon, zapáté Bristol, kde jsme navštívili muzeum

vědy, zašesté Cheddar George a nakonec to nejhlavnější, Londýn, hlavní město Anglie.

Také musím zveřejnit to, jak jsme se neskutečně dobře bavili. Talentové soutěže, kde nám ukázali striptýz hoši ze Španělska. Karaoke soutěže, kde jsme zpívali různé písně nesčetně mnohokrát. Prostě nezapomenutelné zážitky.

Karolína Kronesová, 2. A

Karel Pomahač

Někdo ho odsuzuje, jiný obdivuje...

Kdo by neznal kouzelnického mága z Nové Vsi, absolventa naše gymnázia – Karla Pomahače. Mnozí z nás si ještě pamatují jeho triky, které předváděl jak v aule, tak i v rámci 1. ročníku Gyjálesu. Doted' mám v živé paměti, jak jsme všichni v aule nadšeně tleskali jeho umění, obdivovali ho a chtěli se nějaké to kouzlo také naučit. Když však Karel se svým číslem přišel na casting do ČS má talent, velkého uznání se mu nedostalo.

Kristýna Badalíková, 7. A

Proč jsi se rozhodl jít do soutěže „ČS má talent“?

Chtěl jsem zjistit, jestli mám co nabídnout českému publiku v oblasti kouzelnictví a zábavy. Tato soutěž byla nabídka na zviditelnění a mohla mi otevřít dveře dál a možná mě posunout do oblasti profesionálního kouzelnictví.

Jak dlouho se už kouzelnictví věnuješ?

V lednu to bude 6 let, kdy jsem si koupil svoje první karty a začal se učit.

Co bylo tím prvním impulsem, který Tě donutil si karty koupit?

Kouzla jsem měl rád už od malíčka. Ale impuls pro mě byl, když jsem

viděl, co všechno je možno s kartama dělat. Poté jsem se rozhodl, že to taky zkusím. A od té doby je to moje vášeň a není den, kdy bych nedržel karty v ruce. Samozřejmě za těch 6 let jsem se posunul dál a karty nejsou jedinou pomůckou, s kterou kouzlím.

Ovlivnil Tě nějak výrok poroty?

Když jsem se zpětně díval na svoje vystoupení v televizi, tak jsem si říkal, že to mohlo být rozhodně lepší. Docela jsem chápal jejich reakci, ale na druhou stranu jsem byl téměř „donucen“ ukázat toto konkrétní kouzlo. Měl jsem asi 3 telefonáty z produkce, abych ukázal toto nechutné číslo s nití. Ale určitě se za svoje vystoupení nestydím.

Jaký jsi měl pocit z moderátorů a poroty?

Moderátoři byli skvělí a i štáb byl velice profesionální a bez problému vyhověli každému požadavku. Porota, to je kapitola sama pro sebe. Pan Slávik na mě působil, jako by tu svoji aroganci jenom hrál. Věřím, že ve skutečnosti takový není. Jinak si na porotu nemůžu stěžovat.

Proč sis vybral právě televizi Prima a nešel k Nově?

Jednak to bylo z důvodu, že jsem znal soutěže z Velké Británie, kterou jsem sledoval. Takže jsem věděl, do čeho jdu. Navíc, když jsem se rozhodl, že se do soutěže přihlásím, tak castings do Talentmánie už proběhly, tudíž mi zůstala pouze možnost „ČS má talent“.

Kdybys měl možnost jít do soutěže za několik let znovu, šel bys?

Určitě, je to velká zkušenost. Všude světla, kamery, Národní divadlo plné lidí čekajících, co předvedete. Když tam člověk stojí, je to obrovský tlak. Udržet nervy v takové situaci není lehké, a proto je to obrovská zkušenost do budoucna. Ale pokud tam ještě někdy půjdu, budu volit určitě jiné kouzlo.

Chtěl bys ses věnovat kouzlení na profesionální úrovni?

Rozhodně, je to můj velký sen. Ale to bohužel nezáleží na mně. Jediné, co mohu udělat, je trénovat, zajistit si propagaci a to, jestli bude zájem o moje vystoupení, už záleží na lidech.

Lukáš Buchta, 2. B

Gympl rozplakal Martinu Šablíkovou

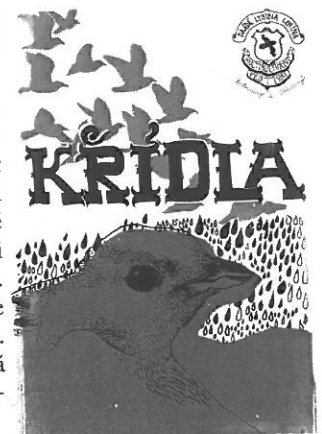
V minulém školním roce opět navštívila naši školu olympijská vítězka Martina Šablíková. Byla přivítána doslova „nadupanou“ aulou za velkého potěšku a písní We are the Champions v klavírním podání Jana Dvořáka ze 7. A. Martinu dojalo hned začáteční „standing ovation“. Držitelka zlaté medaile odpovídala na dotazy od studentů, které zabrusily do všech směrů. Byla doprovázena trenérem Petrem Novákem, který má určitě velký podíl na dvou zlatých a jedné bronzové medaili ze zimní olympiády v kanadském Vancouveru. Nakonec nechýběla autogramiáda. Žáci si nechali podepsat jak učebnice matematiky, tak školní tašky. Už teď se těšíme, až se nám naše úspěšná absolventka zase přijde ukázat s dalšími medailami na krku.

Lukáš Buchta, 2. B

Festival Křídla 2010

Třetí zářijový víkend (17. až 19.) se už poněkoliáté konal v Křídlech známý hudebně-divadelně-taneční festival. Program byl rozdělen do 3 etap. První část začínala v pátek a byla ryze hudební (KSV, Discoballs). Druhý den ráno začínala bohoslužba a po celé dopoledne pokračovaly turistické akce. Třetí a poslední měla být věnována tanci a divadlu, na což ale letos nedošlo kvůli nepříznivému počasí. Jakmile bylo publikum správně naladěno, vystoupilo několik básníků a předvedlo svoji tvorbu. Později se začala rozjíždět další hudební část. Druhý den festivalu byl velmi dlouhý a náročný, a proto se poslední den nesl ve znamení poklidného rozloučení. Určitě bych každému, kdo propásl letošní ročník, má rád hudbu a zajímá se o divadlo, tanec či literaturu, doporučil, aby se do Křidel přijel podívat příští rok.

Lukáš Buchta, 2. B

Rozhovor s paní profesorkou Schreinerovou

Co jste dělala před nástupem na naše gymnázium?

To stejné, co teď, pouze na jiném místě.

Plusy a mínusy novoměstského gymnázia?

Největším mínusem je vzdálenost do práce, zbytek berte jako plusy.

Co jste dělala o letních prázdninách?

Ty jsem si užila. Prochodila jsem je po horách.

Jaké máte koníčky?

Veskeré mé koníčky musely ustoupit, jejich místo momentálně zaujímá „Nová maturita“.

Pod patronací máte třídu 2.B. Co na ni říkáte?

Výborná, teď už i tanečně zdatná.

Umíte nějaký cizí jazyk?

Učila jsem se tři, ale raději nepromluví.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět a jak jste na tom byla se známkami?

Měla jsem ráda hodiny literatury a kupodivu matematiku. Známky byly bez problémů, ale ať mě neoznačíte jako „šprtka“ - vyzkoušela jsem všechny.

Jaké filmy máte ráda a který je váš nejoblíbenější? Ke kterému se ráda vracíte?

Nemám jeden „nej“ film, ale spoustu oblíbených - třeba filmy „nové vlny“ 60. let.

*Míša Burešová 2.A
Lucka Chodilová 2.A*

Gympl má nové webovky

Jak jste si už jistě všichni všimli, naše gymnázium má nové webové stránky. Většina z nás si již na ně zvykla, ale jsou i tací, kterým stále dělá orientace na nich problém. Na tvorbu nových webovek se najala firma, která měla za úkol navrhnout grafické řešení stránek. O zbytek se postaral Milan Šedý.

Místo www.gynome.nmnm.cz teď můžeme psát www.gynome.cz. Celá stránka se totiž přesunula na novou doménu.

Někomu se nové stránky líbí, jinému méně. Co si o nich myslíte vy?

Tomaš Nejedlý, 3.B

Mně se docela líbí. Když si na ně zvyknete...

Jakub Chocholáč, 5.A

Ze začátku mi přišly dost strašné, protože jsem byl dlouho zvyklý na staré webovky, které mi absolutně vyhovovaly.

Míša Burešová, 2.A

Na první pohled působí hezky, ale pro mě byly ty staré přehlednější a celkově se mi líbily víc.

Kristýna Badalíková, 7.A

Pasování 2010

Přípravy na letošní pasování jsou v plném proudu. Témata pro nováčky jsou zadána, videa téměř natočena, zbývá se jen těšit na prosinec, kdy vám všechno předvedeme. Hlavní téma je zatím tajné, my jsme se ale optali, jaké máte tipy, co očekáváte a jaké by mělo pasování být.

Martin Šajner, 8.A

Jaké bude téma pasování opravdu netuším a tušit ani nechci, protože se milerád nechám překvapit, abych si to užil. A jaké by mělo být?

Určitě takové, jaké ještě za posledních 10 let nebylo. Rozhodně ocením spoustu zábavy, humoru a mně osobně by se líbila i nějaká hudební čísla.

Domínik Bača, 4.A

Na letošní pasování se těším hlavně proto, že po něm už jsou jen Vánoce. Zajímalo by mě, jaké bude téma letošního pasování. Doufám, že bude legrační a zajímavé. Ze třetáku znám pár lidí, tak věřím, že to dokáží vymyslet pořádně.

Kristýna Badalíková, 7.A

Perličky z hodin

D.K.: „Co si představíš pod pojmem vulgární?“

A.G.: „Svoji bývalou třídní učitelku.“

E.V.: „Počítáš pěkně na trojku, tak já Ti tu čtyřku dám!“

M.M.: Der Krankenhaus ist nach wenigen Minuten angekommen.

Kamerový systém

Užitečná věc, nebo peníze vyhozené z okna?

Snad všichni naši studenti si všimli malých kamer, které jsou rozvěšeny v šatně a v chodbě u tělocvičny. Nikdo jim však už nevěnuje pozornost. Proč? Odpověď je jednoduchá - vůbec totiž nefungují! Jejich nefunkčnost není otázkou toho, že potřebují opravit, ale toho, že skutečně nikoho (tím se myslí i vedení školy) nezajímají. Ptala jsem se i na názor některých učitelů a ti také tvrdí, že kamery jsou zde opravdu na nic a že nejsou ve škole vůbec potřeba. Neváhala jsem a zeptala jsem se

také na názor mých spolužáků a studentů gymnázia. Drtivá většina si myslí to samé co učitelé. Tyto kamery stály jistě poměrně velkou částku, a když si myslelo vedení školy, že ty peníze za to stojí, proč teda tento kamerový systém nefunguje? Proto je na moji úvodní otázku naprosto jednoznačná odpověď - tyto kamery jsou opravdu peníze vyhozené z okna.

*Zuzana Vrbecká
3.A*

Naši studenti na Talentu Vysočiny 2010

Slavnostní vyhlášení ocenění Talent Vysočiny a Cena hejtmána Vysočiny 2010 proběhlo 24. 6. 2010 ve žďárském KD za účasti představitelů kraje Vysočina.

Z celkového počtu 142 návrhů na toto ocenění bylo oceněno 83 žáků, z toho 9 formou desetiměsíčního stipendia a 74 formou jednorázového stipendia. Ocenění je určeno pro žáky, kteří dosahují v určitém oboru mimořádných výsledků a kteří svůj talent a nadání cílevědomě rozvíjí. Ocenění se vztahuje na výsledky školní i mimoškolní, resp. zájmové činnosti. Návrh na nominaci podává

škola, školské zařízení či organizace zabývající se výchovou a vzděláním v pěti oborech - humanitním, uměleckém, přírodovědném, technickém a sportovním. V každé kategorii byli zvlášť oceněni žáci základních škol a zvlášť žáci středních škol.

Naše gymnázium nezustalo pozadu. Mezi 83 oceněných žáků se vešli i dva naši studenti - Michal Žák (4.C, biatlon) a Helena Tlustá (3.C, atletika). Oběma gratulujeme a přejeme mnoho úspěchů i v dalším roce.

Kristýna Badalíková, 7.A

Slavnost strakatého skotu

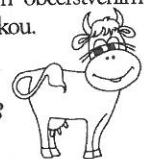
„Krávy, krávy jak si vlastně povídáte, krávy, krávy jakou máte řeč?“ znělo celý dlouhý den na výstavišti v Radešínské Svatce, kde se již tradičně konala mezinárodní výstava strakatého skotu. Přítomni zde byli i zástupci Mezinárodní federace chovatelů strakatého skotu včetně předsedy této federace, původem z Kanady, který zde přednesl především děkovný proslov.

Na výstavu se začali sjíždět vystavovatelé už předcházející den večer, montovali svoje stánky na předplacených parcelách a snažili se vyhnout rannímu shonu. Druhý den ráno dorazili ostatní a okolo osmé hodiny ranní začal program. Jednalo se spíše o určité formální

záležitosti a záležitosti již tradičního charakteru - volba nejlepší dojnice, krávy s nejlépe utvářeným vememem, nejlepší prvotelky, Miss sympatie apod. Důležitější ale byla výstava jako taková, kde spousta vystavovatelů - především z naší republiky - předváděla svoje produkty a snažila se oživit svoje obchody.

Doprovodný program byl jako tradičně zpestřen soutěžemi pro školní mládež, tipovací soutěží váhy telete a dojnice a pro běžné účastníky výborným občerstvením a cimbálovou muzikou.

Adam Zavřel, 2.B

Nábor nováčků

Tento školní rok nám odešla spousta členů redakce. Někteří z důvodu příprav na maturitu, jiní z osobních důvodů, proto sháníme jak nové členy redakce, tak i přispěvatele,

byť už stále či občasné. Nebojte se, napište (vincent.redakce@seznam.cz) nebo přijďte na nějakou schůzku redakce, rádi vás uvidíme.

*Kristýna Badalíková, 7.A
šéfredaktorka*

Lukáš Buchta

Poloprofesionální scénarista z 2.B

Jak a kdy jsi se dostal k psaní scénářů?

Bylo to spíš takové spontánní, poněvadž jsem už jako malý psal nějaké povídky. A pak mě strašně fascinoval film a chtěl jsem se nějak prezentovat lidem a celkově společnosti. Vlastně poprvé jsem nechtěl ani dělat scénáristiku, ale pracovat jako kameraman, což mi ale bohužel nevyšlo, jelikož mám problémy se zrakem a „zíráni“ do objektivu by mi moc neprospělo. Tak mě jednoho krásného dne napadlo, proč bych nemohl začít psát. Nebylo to tak lehké, strávil jsem spoustu času u pročitání různých webovek a knížek o tom, jak vlastně začít. Obeslal jsem pár amatérských studií, a jak už to tak bývá, pár jich odpovědělo. Za to, že jsem u scénáristiky zůstal, vděčím svému kamarádovi, který ve mě věřil. Po roce zdokonalování a různých cvičení se začalo dařit a přicházely první filmy. To bylo asi tak ve 14 letech. Za tu dobu, co se scénáristice věnuji, jsem stihl vystřídat spoustu oborů, od videoklipu až po celovečerní film, od psaní povídek až po poezii. Cesta scénaristy je hodně složitá, a pokud nemáte štěstí (neříkám, že ho mám) a nenarazíte na super lidi, jen těžko se prosadíte a „kóř“ v amatérském filmu.

Jaké jsou Tvé další zájmy?

Je jich spousta. Točí se hlavně kolem psaní, ale jinak sport, film, hudba. Teď mě začala zajímat práce redaktora, teda spíše recenzenta. Přispívám na web mezinami.cz

Napsal jsi scénář k nějakému známějšímu filmu?

Zajímavá otázka, ale musím říct, že bohužel ne. Ale pokud Tě zajímají různá ocenění, tak v amatérské tvorbě jsme dostali ocenění za nejlepší 10minutový film na festivalu amatérských filmů v Olomouci. Jinak spíš pracuju pro ty amatérské natáčecí společnosti a pochybuju, že ty někdo zná.

Chtěl bys být v budoucnu scénaristou z povolání?

Abych pravdu řekl, je to dost o nervy. Samozřejmě, že by to bylo užasně, ale v poslední době mě láká hlavně práce redaktora nebo obyčejného spisovatele.

Co Ti psaní scénářů dává a naopak bere?

Co mi dává? Volnost, skvělý pocit, který asi nepochopí nikdo, kdo ho

sám nepozná. A když potom vidíte svoji práci na plátně, tak se nic nevyrovná pocitu, když stojíte na pódiu po premiéře a lidé vám tleskají. Bere mi to určitě čas a spoustu nervů.

Můžeme se někde dostat k Tvé tvorbě? Třeba prostřednictvím internetu?

Pokud byste chtěli nahlédnout do nějakého mého scénáře, stačí mě kontaktovat. K samotným filmům se ale asi těžko dostanete, poněvadž režiséři si vše hlídají a jsou na to hodně hákliví.

Kristýna Badalíková, 7.A

Se školou jsme poznali opět kus světa

Pálava (letošní 3.B o svém výletě v loňském školním roce)

Bylo jedno červnové ráno a 2.B v čele s p. Dvořákovou a p. Dvořákem neměla, jak bylo zvykem, k branám gymnázia nýbrž k branám kempu Pálava.

Všichni jsme tedy nasedli na vlak a ubírali se směr Jižní Morava. Po příjezdu do cíle a „zabydlení se“ si šli někteří jedinci dokonce zahrát fotbal. Čas ale neztráceli ani ostatní a po hře se vyrazilo na procházku podél vodní nádrže Nové Mlýny, kde nás na břehu docela zaskočily poházené odpadky a ryby plavající tak zvláště břichy nahoru. Právě tato zvířátka překazila některým z nás plány, vyzkoušet si koupání ve zdejších vodách. Nezbyvalo nám tedy nic jiného než udělat pár fotek, zamávat a vrátit se zpět.

Druhý den nás čekal výlet do Dolních Věstonic, kde jsme navštívili muzeum. Poté cesta přes obec Pavlov na nejvyšší horu Pálavských vrchů Děvín, kde se nám na Divčích hradech otevřel nádherný výhled na přehradu Nové Mlýny a okolí. Když jsme prozkoumali část krás Pálavy, čekal nás Mikulov a hurá do kempu na jídlo!

Třetí a zároveň poslední den jsme si ještě stačili prohlédnout Lednicko-Valtický areál, což byl poslední bod našeho výletu. Proto jsme asi po dvou hodinách sedli, i když většinou spíše lehli, do vlaku a vraceli se do každodenní kruté reality, jednoduše řečeno, zase zpátky do školy.

I.S., 3.B

Máchovo jezero (letošní 6.A o svém loňském výletě)

Na Mácháci jsme byli už před 4 lety, v primě. A protože se nám tam hodně líbilo, rozhodli jsme se, že pojedeme zase. Všichni jsme se sešli na

vlakovém nádraží, přežili jsme dlouhou cestu a už jsme byli ve Starých Splavech. Doufali jsme, že se budeme válet v chatkách, ale p. Bukáček nám řekl, že půjdeme na Bezděz. Samozřejmě jsme protestovali (více teda holky), ale nebylo nám to nic platné. Museli jsme jít. Sice jsme dojeli až pod Bezděz vlakem, ale ten kopec stál za to. Nahoře foukalo, byla tam zima a neměli jsme nic k jídlu. Šli jsme na prohlídku a na kopci nám slečna průvodkyně vynadala. Prý jsme zlobili. Další den jsme byli opět na dlouhém výletě a večer jsme se bavili v chatkách. Nejvíce se nám líbila škola v sousedních chatkách a taky to jezero samozřejmě. Jen počasí mohlo být lepší a túry kratší.

T.S., 6.A

Za tyto příspěvky velké díky p. Peňázovi

Navštívil nás prezident

Ve dnech 13. – 15. září navštívil prezident republiky Václav Klaus společně se svojí chotí Livií Klausovou kraj Vysočina. Součástí této třídenní cesty byla i návštěva Nového Města na Moravě. Prvním bodem v návštěvním programu hlavy státu byla „exkurze“ do lyžařského podniku Sporten. Jak je známo, pan prezident je velkým fanouškem sportu, a lyžování především. Následoval oběd s hejtmanem kraje Vysočina Jiřím Běhoukem a s dalšími organizátory různých

sportovních závodů v okolí Nového Města. I přes nepřízeň počasí se prezidentský pár přesunul na náměstí a diskutoval s občany našeho města. Nechyběl krátký proslov starostky Nechyběl krátký proslov starostky Zdeňky Markové. Po zodpovězení veškerých dotazů začala autogramiáda. Tato návštěva byla součástí již výše zmíněného „výletu“ po Vysočině za účelem bližšího poznání měst a názorů samotných občanů státu.

Lukáš Buchta, 2.B

Kam jsme se podívali o prázdninách

aneb Ivanův deník - Itálie, Sardinie

Cesta na Sardinii je dlouhá, a tak jsme ji museli rozdělit na dva dny. Po několika hodinách strávených spánkem nebo koukáním po krajině jsme zastavili u jedné řeky kousek za rakousko-italskou hranicí. Tady jsme se rozhodli, že přenocujeme. Vzhledem k tomu, že ještě nebyla tma, tak jsme se vykoukali a z různých vyhozených věcí, kamenů a klacků, co jsme našli na břehu, udělali hudební nástroje a uspořádali „koncert“.

Ve čtyři hodiny ráno jsme museli vstát, abychom stihli dojet k přístavu v Piombinu, které bylo ještě osm hodin cesty od našeho noclehů. Protože jsme

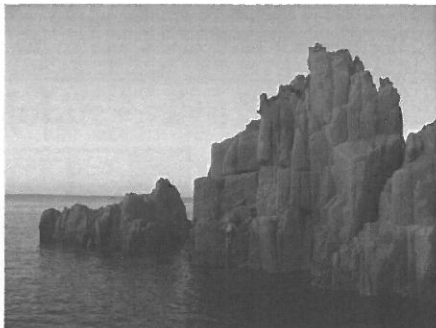
v klidu pohybovaly půl metru od dvacetimetrového převisu.

Poněvadž jsme si mákli, další den jsme se vyvalovali na skalních útesech a odnesli to menším připálením. Po obědě jsme opět měli síly na další průzkumy, a tak jsme šli kolem laguny, která byla z přímořské strany rybářskou. Vytanul před námi výhled na sardinské hory. Byl to úžasný pohled, pro našeho tátu tak úžasný, že v příštích dnech vymyslel trasu na druhou nejvyšší horu Sardinie.

věděli, že na trajektu strávíme přes čtyři hodiny, tak jsme před jeho odjezdem ještě navštívili pláž kousek od přístavu a trochu jsme se zchladili, i když v tak teplé vodě se tomu ani nedalo říkat zchlazení.

Když jsme přijeli k přístavu, překvapilo nás, kolik aut trajekt „požere“, a hlavně, jak úžasný je pohled na moře. Když jsme pak uviděli první obrysy pevniny a pak i přístav v Olbii, všichni jsme byli nadšení, že už jsme na místě, netušíce, že jsou před námi ještě tři hodiny cesty autem. Po příjezdu na místo cíle nás čekala paní Margherita

kteřá tu volně pobíhala.

Další den byla v plánu větší túra. Navštívili jsme zátoku Pedra Longa a kopec nad ní - punta Giradili 800m n.m. Z kopce bylo vidět jak na moře na východě, tak na hory na západě a vzhledem k tomu, že jsme tu byli do konce západu slunce, tak jsme vše viděli v nádherných barvách.

Na pár dnů jsme si dali pokoj od kopců a objevovali jsme další pláže. I když na některé z nich vedly cesty pouze přes kopce nebo na lodi, my jsme samozřejmě zvolili levnější variantu. Cesta na

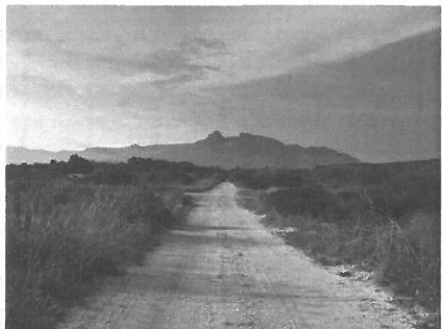
Další dny jsme se většinou povalovali na pláži, ale abychom si to zpestřili, našli jsme si krásnou pláž „di Cea“, která měla ve svém centru, půl kilometru od břehu, skutečný červený, kamenný sardinský skvost - patnáctimetrovou skálu, z které si někteří z nás i skočili.

Ke konci týdne slavili Sardiňané svátek moře „Stella Maris.“ Celý víkend probíhaly veselé slavnosti, trhy, bohoslužby, ale to nejzajímavější přišlo nakonec. Lodě vyplouvaly z přístavu, troubily a střílely světlice. Byl to velký hluk, ale to ještě nic nebylo oproti tomu, co následovalo - doslova „mega“

se svým manželem, kteří nás dovedli do bytu, kde jsme jen vybalili věci, povlékli postele a znavení z cesty jsme hned usnuli.

Druhý den jsme se přemohli dojet jen na nejbližší pláž, trochu se porozhlédnout po okolí a seznámit se svými sousedy. Nejtemperamentnější a nejvtipnější z nich byl Gavino, u kterého jsme se pak i dívali na fotbal, protože u nás z nějakého důvodu nešla televize.

Další den jsme měli sil víc, a tak jsme si vyšli k přístavu. Viděli jsme zázrak Sardinie - červené (porfýrové) skály a kozy sebevražedkyně, které se

Cala Goloritze byla náročná a na jejím konci cedulka s přeškrtnutým psem, což bylo pro našeho čtyřnohého turistu nemilé překvapení.

Hned den nato jsme si vyjeli do hor zdolat již zmíněnou druhou nejvyšší horu Sardinie. Po zjištění, že ta úplně nejvyšší (La Mammora 1834m n.m.) je jen kousek od nás, jsme ji prostě zdolat museli. Z vrchu bylo vidět moře snad na všechny strany a cestou tam i zpátky jsme opět viděli spoustu zvěře. Dokonce jsem stál méně jak dva metry od divočáka, ale to nebylo nic oproti tomu, že náš dvakrát menší pes ho s klidem honil.

Zbytek našeho třítydenního pobytu byl spíše o povalování se na pláži, i když ani to u nás není jen tak odpočinkové. Myslím, že jsme poznali opravdu velký kus světa, protože jsme objeli skoro celou Sardinii skrz naskrz včetně sardinských domorodých obydlí Nuragů.

Ivan Štrobl, 1.B

Vtipy

Jak se řekne čínsky fotbalista?
 Ťan.
 A mizerný fotbalista se řekne?
 Spar Ťan!

Kolik je 2+2?
 Inženýr: „Je to přesně 4,0000000.“
 Ekonom: „Je to něco mezi třemi a pěti,
 ale nejsem si úplně jist.“
 Právník: „Kolik si přejete, aby to bylo?“

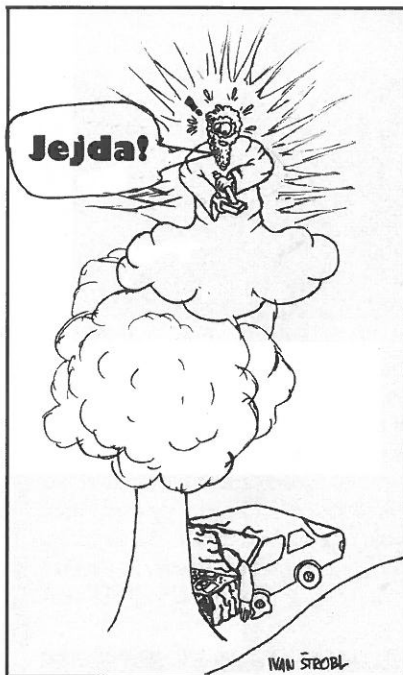
Leží na louce chlap, na zádech má batoh
 a lítají kolem něj mouchy.
 Co má ten chlap v batohu?
 Padák.

Žena je jako košile.
 Až když ji máš na krku, víš, co je to za
 číslo.

Je snad něco horšího, než najít červa
 v jablku?
 Ano - najít tam jen půlku.

Co je na světě nejspravedlivěji rozděleno?
 Rozum. Každý si myslí, že ho má dost.

Jaký je rozdíl mezi velbloudem a
 člověkem?
 Velbloud vydrží týden nepít a pracovat.
 U člověka je to obráceně.

Perličky z hodin

I.V.: Přelož „Strašně rád bych se udeřil dlani do oka.“
 J.B.: „I want to plesk...“

L.K.: „A cooker killed him.“

D.S.: „Toto je ulička s řeznickými chrámy.“

M.B.: „Vy jste si nevšimli, že je to diskuze
 mezi dvěma lidmi?“

P.G.: „Lidmi?!“ :-O

Japonské číselné křížovky - sudoku, sikaku

			3	6		9		
	2						8	
8			1		9			
		3		1		2		6
6								4
2		4		8		7		
			8		2			7
	3						9	
		2		5	4			

6				4				
			6		4	3		
								9
			3			2		3
3		2						
	3			4				3
4				3		9		
		2		6				8
	3					3	3	
				4				

Jak řešit sudoku?

Protože pravidla známého číselného rébusu sand všichni znáte, ani je nebudu tolik rozvádět. Cílem sudoku je doplnit číslice od 1 do 9. Žádné z těchto čísel se nesmí opakovat ve sloupci, řádku a čtverci o hraně 3 pole. Je to snadné pravidlo a pochopí ho snad každý, navíc se takto dá vyřešit valná většina sudoku.

Jak řešit sikaku?

Základem této hry je jednoduché pravidlo, které platí pro mnoho verzí tohoto rébusu. Cílem je rozdělit herní pole na čtverce a obdélníky. V každém čtverci nebo obdélníku smí být jen jedno z předtisknutých čísel. Kolik bude v každém políček, určuje ono číslo. Důležité je, aby se nekřížila.

1. číslo VI. ročník
 Šéfredaktor:
 Kristýna Badalíková, 7.A
 Korektura:
 Mgr. Eva Řádková
 Sazba, grafická úprava:
 Ivan Štrobl, 1.B
 Fotografie:
 autoři článků, archiv redakce

Redakce:
 Ladislav Nunvář, 4.B
 Ivan Štrobl, 1.B
 Míša Burešová, 2.A
 Karolína Kronesová, 1.A
 Zuzana Vrbecká, 2.A
 Lucie Chodilová, 1.A
 Anna Pávková, 2.A
 Lukáš Buchta, 2.B

Príspevky do časopisu může psát kdokoliv - rádi je uvítáme.